

Висота любові Надійки Стахнюк

Збираючись до Надійки Стахнюк з Поліського, я уже знала, що вона раз або й двічі на тиждень займається в кількох секціях «Інваспорту». Але коли почула, що вона добирається до Рівного рейсовою маршруткою, довго не могла спромогтися на слово. Себто як?

Дівчина сміється.
— Я всюди маю надійних друзів, та й водії, які обслуговують маршрут «Поліське—Рівне» мене добре знають. В Поліському сісти в бус допомагають рідні, будь-хто з односельчан. А на вокзалі «Чайка» мене вже чекають з машиною.

— Але ж в дорозі, борони, Боже, звичайно, всяке може трапитись. Та що там, досить маршрутці вийти з ладу...

— Ну, вовка бояться... Якщо те, що зі мною сталося, мені судилося, то воно вже сталося. Замкнутись у хатніх стінах і нарікати на долю? Як на мене, жити варто якомога повноцінніше.

Бог послав Галині та Олександрі Стахнюкам п'ятеро дочок. Надійка була найменшою. Старші Тетяна, Катерина, Наталя, Валентина виростили беручками до селянської роботи, а в ягідно-грибну пору пропадали в лісі, заробляючи собі на убори, бо сім'я зводила нову оселю і всі гроші йшли на будівництво.

З Надійкою начебто теж було все гаразд. От тільки і ходила, і бігала дівчинка виключно на... пальчиках. Ноги почали відмов-

реїздити через дорогу, одержувати задоволення від катання в парку, не соромитися в людних місцях. Я почала приходити до душевної рівноваги, злагоди з собою і світом.

Це був другий мій візит до оселі Стахнюків. А вперше я потрапила до них кілька років тому. Тоді районну державну адміністрацію очолював В. Людвічук. Під час виїзного прийому громадян у Поліському йому розповіли про Надію і він вирішив провідати її вдома. Я, звичайно, теж поїхала з ним. Все відбулося спонтанно, ніхто нікого не попереджав про наш приїзд, господиня навіть дещо розгубилася. Побачене вразило нас: в оселі панував зразковий порядок, якийсь особливий затишок. У вітальні на дивані сиділа усміхнена, надзвичайно симпатична дівчина. Микола Володимирович довго розмовляв і з Надією, і з її матір'ю Галиною Павлівною. А коли ми вже сідали в машину, сказав: «Я просто зобов'язаний хоч чимось допомогти цій дівчині».

Запитую Надійку, чи виконав М. Людвічук свою обіцянку.

Надія СТАХНЮК з племінницею Анною.

тому подарувала Галині Павлівні правнучка Дениска. Молодша внучка Інна навчається у медичному коледжі. Щодо Тетяни, то я поспілкувалася з нею, можна сказати, мигцем — жінка якраз замішувала діжу. Хліб у Стахнюків випікають тільки домашній, благо, у літній кухні є піч. Коли

— Катя на нашій вулиці живе, то як же не заходити? Але в неї самої трійко дітей і господарство, тож власних клопотів вистачає. З Валентиною та Наталкою спілкуємося в телефонному режимі, а бачимося хіба в свята, бо одна живе в Рівненському районі, а друга — на Волині.

ському узбережжю неподалік від Одеси — на змагання з бочі. Це така специфічна гра кулями, схожими на м'ячі, — і зайняла друге місце. Словом, я змінила саму себе, навчилася цінувати кожную хвилину життя, а не марнувати його на жалі та нарікання.

Так, за позірною лагідністю, м'якістю в цій дівчині вгадується характер бійця, що не збирається коритися обставинам, якими складними вони не були б. У Львівському реабілітаційному центрі здобула посвідчення водія автомобіля, правда, поки що його в неї нема, але раптом з'явиться можливість придбати. Практикуючи на подругах, навчилася робити зачіски, манікюр, до того ж майстерно вишиває.

В Надії чудові стосунки з племінницями. Коли Інна приїжджає додому на вихідні, канікули, вони охоче спілкуються, довіряючи одна одній всі секрети. Часто навідується до батьківської оселі і Аня. Забігла на кілька хвилин і того дня, коли я була в Надійки. Правда без Дениска, бо лютий згадав, що він таки лютий, і не тільки притрусив землю снігом, а й наповнив повітря морозною прохолодою. А взагалі Надя любить побавитись з хлопчиком, її дуже тішить, що він уже впізнає її і одразу тягне до неї ручки.

На закінчення розмови Надія знову згадує про Інтернет, це своєрідне і вкрай необхідне для неї вікно у світ. Але хто може відкрити його? Якщо такі професіонали є, відгукніться.

Залишаю оселю Стахнюків з хорошим настроєм: таке враження, наче все моє єство огорнуло світле літепло доброзич-

ляти, коли уже навчалася у школі. Не раптово, поступово, але неухильно. Потім стало зовсім зле. Ледь пересувалася з ціпком чи спираючись на когось. Лікарі були однотайними у своєму присуді – потрібна операція.

– Під ніж лягла в Київському інституті нейрохірургії з палками сподіваннями на диво, – згадує Надія, – однак його не сталося. Отож єдиним засобом пересування став візок. Чи було важко? А таки було. Для чого приходувати – було просто нестерпно. Полегшало після того, коли потрапила в Саки у санаторій для візочників. Побачила, що я не одна така, людей яких життя «прив'язало» до візка багато. Вони навчили мене користуватися пандусами, вправно пе-

– Так, завдяки Миколі Володимировичу я пройшла безоплатну двотижневу реабілітацію у Рівненській міській лікарні. Це не поставило мене на ноги, але доволі відчутно зміцнило організм. Крім того, мені виділили 5 тисяч гривень на поїздку в Одесу на консультацію до провідних спеціалістів нейрохірургії.

За цих кілька років у родині Стахнюків сталося чимало змін. Несподівано, передчасно, раптово помер батько Олександр Павлович. Тому Галина Павлівна приєдналася до зятя Петра – чоловіка найстаршої дочки Тетяни – вони живуть разом з нею і Надійкою у батьківській оселі – і поїхала на заробітки у Польщу. Внучка Аня – старша дочка Тетяни – вийшла заміж і 10 місяців

чоловік на заробітках, на її руках кінь, дві корови, свині, птиця, вівчарка. Взимку відпадають польові роботи, проте треба нагодувати і напоїти худобу, а це потребує чимало сил і часу. В хаті теж – тут, напевне, така традиція – ідеальний порядок. Та й Надійці треба увагу приділити. Просто незбагненно коли вона все встигає.

– Треба жити, як у пісні рекомедується, – сміється Тетяна.

– Це ж у якій? – допитуюсь.

– Та в отій, що «пізно лягти, рано встати».

– А з іншими сестрами спілкуватися доводиться?

На це запитання відповідає уже Надія, бо Тетяна куртку наопаши – і в літню кухню пильнувати за хлібом.

Одна з найсуттєвіших проблем, відсутність якої могло б істотно полегшити життя Надії Стахнюк, вкрай низька якість Інтернет-зв'язку. Це дуже ускладнює її спілкуванню з друзями.

– Перед тими людьми з обмеженими можливостями, які проживають у містах чи ближче до них, відкриваються набагато ширші перспективи, – каже дівчина. – Наприклад, вони можуть постійно займатися в різних гуртках в «Інваспорті», брати участь у різних змаганнях, працювати у групі активної реабілітації. Зрідка відвідуючи її, я навчилася плавати у басейні, роблю спроби опанувати настільний теніс, бальні танці для візочників. Навіть їздила в Затоку – містечко на Чорномор-

ливості, щирості і любові. Саме такою є аура цієї надзвичайно симпатичної, привітної, усміхненої дівчини з символічним ім'ям Надія. Доля виявилася до неї не надто милосердною, назавжди відібравши можливість ходити, бігати, відчувати босими ногами прохолоду ранкової роси і теплу ніжність вечірніх трав, танцювати, кататися на велосипеді, мандрувати гірськими стежками. Але не вразила її душу бацилами озлоблення, заздрощів, неприязні, байдужості. В основі вдачі Надійки Стахнюк лежить любов: до світу, до життя, до людей. Саме вона тримає її на такій духовній висоті, піднятися до якої можуть далеко не всі сильні і здорові.

Дарина КАЛЮЖНА.